

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Αφανείς ήρωες της λευκής φυλής

Μέρος 6

Walt Disney

Δεν θα θέλατε να γράψει την ιστορία της ζωής σας η Mare Eliot. Εκτός, δηλαδή, αν τυχαίνει να είστε μαρξιστής Εβραίος ή εβραιολάτρης φυλετικός προδότης. Όπως είναι λογικό, κανένας Λευκός που σέβεται τον εαυτό του δεν θα μπορούσε να περιμένει δίκαιη μεταχείριση από αυτή τη βιογράφο-κόφτη. Αλλά όσο ζείτε ακόμα, δεν θα έχετε τίποτα να φοβηθείτε από τους ομοίους του κ. Έλιοτ. Διότι είναι ένας από τη νέα γενιά των "πολιτικά ορθών" όρνεων που τρώνε τη φήμη νεκρών. Ένας φτηνός και εύκολος τρόπος για να προκαλέσουν αντιπαράθεση για ένα βιβλίο (αντιπαράθεση = πωλήσεις) είναι να δυσφημίσουν κάποια βολικά αποθανόντα προσωπικότητα, της οποίας η μνήμη εξακολουθεί να είναι γενικά σεβαστή. Και αν το εν λόγω θύμα δεν ήταν φίλος των Εβραίων, τότε οι πιθανότητες κάθε λογοτεχνικού

Walt Disney

τσακαλιού να κερδίσει λαμπρές κριτικές σε εβραϊκά στοματολογικά όργανα όπως οι "New York Times" είναι σχεδόν εξασφαλισμένες. Η βαθιά δειλία αυτών των νεκρόφιλων γραφιάδων υπογραμμίζεται από το γεγονός ότι τα πρόσωπα για τα οποία γράφουν δεν είναι σε θέση να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, επειδή είναι όλοι νεκροί.

Έχοντας καταστρέψει τη φήμη λευκών ηρώων όπως ο Χένρι Φορντ, ο Χ.Λ. Μένκεν και ο Τσαρλς Λίντμπεργκ, οι βδελυγμία τους συνεχίζουν με το επόμενο αντικείμενο της αδηφαγίας τους, που αυτή τη φορά δεν είναι άλλο από τον Γουόλτ Ντίσνεϊ. Αν ποτέ κάποιος δεν χρειαζόταν συστάσεις, αυτός ο άνθρωπος ήταν ο θείος Γουόλτ, από τις πιο παγκοσμίως αγαπητές μορφές του 20ού αιώνα. Μέχρι που η Μάρε Έλιοτ αποφάσισε να εισπράξει τα δικαιώματα από την εύνοια των Σιωνιστών και να διασύρει αφειδώς το όνομα μιας γνήσιας Αρίας ιδιοφυΐας. Δεν θα πρέπει λοιπόν να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι το άλλο βιβλίο της Eliot, το "Down Thunder Road", είναι μια κολακευτική αποθέωση του Bruce Springsteen. Ο συγγραφέας είναι, επομένως, ένας από εκείνους τους αποστάτες εχθρούς του λευκού πολιτισμού, που ξεπούλησε την ίδια του τη φυλή διογκώνοντας το hype ενός δραστικά υπερεκτιμημένου kosher rock 'n roller, ενώ πασάλειψε με μελάνι και προσπάθησε να παραμερίσει αυθεντικούς λευκούς ήρωες, όπως ο δημιουργός της "Φαντασίας", για την ασυνάρτητη διαστρέβλωση ενός λιγδιάρη, κράζοντος Εβραίου. Κατά ειρωνεία της τύχης, αυτά ακριβώς τα πράγματα που ο Eliot βρίσκει πιο αποκρουστικά είναι ακριβώς τα γεγονότα στη ζωή του Disney που κάθε λογικός αναγνώστης θα επικροτήσει. Ειδικά για τους εθνικοσοσιαλιστές, ο "σκοτεινός πρίγκιπας του Χόλιγουντ", όπως τον υποτιμά ο υπότιτλος της βιογραφίας, θα ανέβει πιο ψηλά από ποτέ στην εκτίμησή τους.

Μια εβραϊκή παγίδα για τη Disney

Παρά την απροκάλυπτη εχθρότητά του προς το θέμα του (φθόνο;), ο συγγραφέας αποκαλύπτει για πρώτη φορά σε έντυπη μορφή την εκπληκτική έκταση του εθνικοσοσιαλιστικού υπόβαθρου του Walt Disney και τον γενικά άγνωστο, ισόβιο αγώνα του ενάντια στην εβραϊκή κατάληψη του στούντιο και της χώρας του. Ο Έλιοτ αφηγείται πώς ο Ντίσνεϊ ξεκίνησε ως ένας νεαρός, άσημος εικονογράφος στις αρχές της δεκαετίας του 1920, όταν εγκατέλειψε το σπίτι του στο Κάνσας για να προσπαθήσει για τα μεγάλα πράγματα στο Χόλιγουντ. Ο πρώτος χαρακτήρας του Γουέιτ, η Αλίκη (από τον Λιούις Κάρολ), παρουσίασε τις καινοτόμες κινηματογραφικές τεχνικές του, οι οποίες συνδύαζαν, όπως έκαναν, φιγούρες κινουμένων σχεδίων με ζωντανούς ηθοποιούς. Χρειαζόταν όμως έναν διανομέα για να κάνει την Αλίκη του επιτυχία. Τότε, όπως και τώρα, η διανομή ταινιών ήταν

το ιδιωτικό φέουδο των Εβραίων, οι οποίοι, σαν από ένστικτο, από τις πρώτες μέρες του κινηματογράφου διαισθάνθηκαν την πρωτοφανή δύναμή του να προσεγγίσει και να διαμορφώσει τα μυαλά των εθνών μαζών. Κατά συνέπεια, ο Μίλτον Φελντ ήταν ο πρώτος ατζέντης του Ντίσνεϊ, ο οποίος τον έβαλε στο δρόμο για την ταλμουδική ποντικοφωλιά, τη Νέα Υόρκη. Εκεί, έπεσε στα νύχια της Μάργκαρετ Γουίνκλερ. Εκείνη διαχειρίστηκε την πρώτη διανομή της σειράς Alice, για την οποία έλαβε 1.500 δολάρια ανά ταινία, ποσό ελάχιστα αρκετό για να δικαιολογήσει το κόστος παραγωγής, αλλά ήταν μια ταπεινή αρχή για την οποία ο αφελής μεσοδυτικός καλλιτέχνης ήταν ειλικρινά ευγνώμων.

Λίγους μήνες αργότερα, ωστόσο, η Γουίνκλερ τον ενημέρωσε ότι μείωνε τις πληρωμές του σχεδόν στο μισό, επειδή η σειρά του δεν είχε καλή υποδοχή και έχανε χρήματα στο box office. Ο Έλιοτ γράφει: "Ο Ντίσνεϊ ανησυχούσε πολύ λιγότερο για την περικοπή από το γιατί οι ταινίες του δεν ήταν πιο επιτυχημένες. Δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι η απόφαση του Γουίνκλερ δεν είχε καμία σχέση με την ποιότητα των ταινιών του. Οι ταινίες του Ντίσνεϊ ήταν, στην πραγματικότητα, από τις πιο επιτυχημένες στη σταθερά του Γουίνκλερ και είχαν αρχίσει να δημιουργούν ένα σταθερό κοινό κατά μήκος της ανατολικής ακτής. Ωστόσο, έχοντας πρόσφατα παντρευτεί τον Charles B. Mintz, έναν πρώην πράκτορα κρατήσεων της Warner Bros, η Winkler παρέδωσε τον πλήρη έλεγχο της εταιρείας της σε αυτόν. Ο Mintz μείωσε αμέσως όλες τις πληρωμές προς τους προμηθευτές της εταιρείας, ανεξάρτητα από το πόσο κέρδιζαν οι ταινίες τους". Τώρα η παγίδευση του Walt Disney βρισκόταν σε εξέλιξη.

Ο Mintz εμφανίστηκε απροσδόκητα μια μέρα στο στούντιο Hyperion και είπε ψέματα στον Walt και τον αδελφό του, Roy, ότι η σειρά Alice ακυρωνόταν λόγω έλλειψης ενδιαφέροντος. Ο Walt "κλειδώθηκε στο γραφείο του και παρέμεινε εκεί για την επόμενη μέρα και νύχτα, αρνούμενος να μιλήσει σε κανέναν και κατηγορώντας τον εαυτό του για την αποτυχία της εταιρείας. Αυτό που δεν γνώριζε ήταν ότι ο Μιντς πηγαينوερχόταν τακτικά μεταξύ Νέας Υόρκης και Χόλιγουντ για να διαπραγματευτεί μια συμφωνία με τον Καρλ Λέμλε, τον ιδρυτή της Universal Pictures, για ένα κουνέλι κινουμένων σχεδίων που θα ανταγωνιζόταν την πολύ επιτυχημένη σειρά Felix the Cat. Όταν η συμφωνία αυτή ολοκληρώθηκε, ο Mintz σκέφτηκε έναν τρόπο που όχι μόνο θα έβαζε τους Disneys να δημιουργήσουν τον νέο χαρακτήρα αλλά, αν όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο, οι "χωριάτες" (ή "γκόιμ";, AVS), όπως αποκαλούσε ο Mintz τους Disneys πίσω από την πλάτη τους, θα κατέληγαν να τον παρακαλούν να αναλάβει το στούντιό τους για να εδραιώσει τη συμφωνία. Αφού άφησε να περάσουν λίγες ημέρες, ο Mintz επισκέφθηκε ξανά την Hyperion, αυτή τη φορά με "καλά νέα". Θα μπορούσε να σώσει τη συμφωνία τους, είπε στα αδέρφια, αν μπορούσαν να

σκεφτούν έναν πρωτότυπο χαρακτήρα κινουμένων σχεδίων, κάτι της τάξης, ας πούμε, ενός κουνελιού".

Ο λαγός στην παγίδα της Disney

Εξαπατημένος εντελώς από τη συμπαθητική βοήθεια του Εβραίου διανομέα του, ο Walt υπερβάλλει εαυτόν για να παραγάγει τελικά το "Oswald the lucky Rabbit". Για ποιον ακριβώς θα ήταν τυχερός ο Όσβαλντ θα γινόταν φανερό εν ευθέτω χρόνω. Ο Mintz, ως ο πωλημένος μεσάζων, έλαβε διπλάσια αμοιβή διανομής υπογράφοντας επίσης "inkier" για το εικονικό πρακτορείο της μη εμπλεκόμενης συζύγου του, "δημιουργώντας έτσι δύο εταιρικές στάσεις μεταξύ Walt και Laemmle". Ο Όσβαλντ ήταν μια άμεση και τεράστια επιτυχία, αποφέροντας "σημαντικά κέρδη" για τον Εβραίο ατζέντη και το Εβραϊκό καρτούν. Άρχισε μόνο να επαναστατεί, όταν ανακάλυψε τυχαία ότι ο Mintz και η Laemmle έβγαζαν κρυφά επιπλέον εκατομμύρια από την εμπορία του Oswald σε παιχνίδια, σοκολάτες, ρούχα και άλλα παιδικά είδη, όλα χωρίς τη γνώση, τη συγκατάθεση ή τη συμμετοχή του. Ο Mintz προσποιήθηκε τη συμπόνια και τον απέτρεψε από κάθε ενέργεια που θα μπορούσε να αποξενώσει τον Mr. Big, Carl Laemmle.

Τον Φεβρουάριο του 1928, με τον Όσβαλντ και τον τυχερό λαγό να είναι το πιο δημοφιλές κινούμενο σχέδιο στις οθόνες της Αμερικής, ο Ντίσνεϊ πήγε με τη σύζυγό του Λίλιαν για να ανανεώσει το συμβόλαιό του στη Νέα Υόρκη με τον Μιντς, ο οποίος "με μεγάλη ευχαρίστηση σύστησε τον Γουόλτ σε διάφορους παραγωγούς και σκηνοθέτες που τώρα περνούσαν για να γνωρίσουν τον καυτό νεαρό animator του Χόλιγουντ". Την ίδια μέρα, ο Mintz κάθισε τον Walt στο φανταχτερό γραφείο του στην Πέμπτη Λεωφόρο. "Στη συνέχεια, χωρίς να χάσει χρόνο, με έναν ήσυχο, έντονο τρόπο που διαφέρει από αυτόν που είχε επιδείξει στο γεύμα, ο Mintz μετέφερε αυτό που είπε ότι θα ήταν η μία και μοναδική προσφορά του. Με άμεση ισχύ, η προκαταβολή του Ντίσνεϊ ανά κινούμενο σχέδιο θα μειωνόταν από τα 2.250 δολάρια στα 1.800 δολάρια. Εάν αυτό ήταν απαράδεκτο, η μόνη εναλλακτική λύση θα ήταν η Snappy (το πρακτορείο του Mintz) να αναλάβει όλη την περαιτέρω παραγωγή των κινουμένων σχεδίων του Oswald. Και, όπως προειδοποίησε ο Mintz τον Walt, θα χρησιμοποιούσε το προσωπικό της Disney για να το κάνει! (πλάγια γράμματα του Eliot)" Χαρακτηριστικά, οι γιντοειδείς συνωμοτικές προσπάθειες βρίσκονταν ήδη σε εξέλιξη στο μακρινό Χόλιγουντ την ίδια στιγμή που ο Mintz έβαζε βούτυρο στο ψωμί του Walt κατά τη διάρκεια του γεύματος, όταν οι περισσότεροι από τους ανιματέρ του Disney ταυτόχρονα "υπέβαλαν τις παραιτήσεις τους για να δεχτούν θέσεις στη Snappy". Εκμεταλλευόμενος την αγωνία του Disney για το απροσδόκητο τελεσίγραφό του,

ο Mintz προσποιήθηκε ότι υποχώρησε και στη συνέχεια προσφέρθηκε να επιτρέψει στον Walt να κρατήσει τα δικαιώματα του Oswald, αν μόνο ο Snappy μπορούσε να αποκτήσει τα δικαιώματα του 50% των στούντιο Disney. Ήταν η αιώνια ιστορία του διαβόλου που συνωμοτεί για την κατοχή μιας ανθρώπινης ψυχής.

Με τη συμβουλή του Roy, ο Walt παραιτήθηκε από τα δικαιώματα του δικού του δημιουργήματος, του Oswald the lucky Rabbit, χάνοντας έτσι όλα τα έσοδά του, αλλά διατήρησε την ιδιοκτησία του δραστικά μειωμένου στούντιό του. Σχεδόν όλες οι ελπίδες για το μέλλον χάθηκαν μαζί με την κλεμμένη περιουσία του, ο Γουόλτ και η Λίλιαν αναχώρησαν με θλίψη για το μακρύ ταξίδι της επιστροφής. Σε αυτό το καταθλιπτικό ταξίδι, ωστόσο, η άρια ιδιοφυΐα που ανταποκρίνεται στα μεγάλα εμπόδια γεννήθηκε στη γόνιμη διάνοια του Walt Disney για να δημιουργήσει τον Mickey Mouse. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία. Εντελώς επισκιασμένη από τον νέο του χαρακτήρα ήταν η τύχη του Όσβαλντ του τυχερού λαγού, που αρχικά αποδείχθηκε τόσο δημοφιλής υπό την καθοδήγηση του Ντίσνεϊ. Χωρίς τον δημιουργό του, όμως, η τύχη του Όσβαλντ γρήγορα εξαντλήθηκε και μαράθηκε μετά από λίγες μόνο μπομπίνες στη λήθη. Οι προσπάθειες των Εβραίων να δημιουργήσουν αέναα κέρδη μέσω του Όσβαλντ και η προσπάθειά τους να καταλάβουν τα στούντιο της Disney έπεσαν στο κενό, ενώ η Walt Disney Productions ανέβηκε σε πρωτοφανή παγκόσμια αναγνώριση κατά τη δεκαετία του 1930.

Η Disney στο "Αμερικανικό Ναζιστικό Κόμμα"

Ο Γουόλτ, με το βλέμμα πάντα στραμμένο στην τέχνη του, δεν πρόσεξε τον εβραϊκό κοινό παρονομαστή που συνέδεε τους Φελντ, Γουίνκλερ, Μιντς και Λάεμλ, και έτσι έστησε τον εαυτό του για μια ακόμη σύγκρουση ζωής και θανάτου με τον εβραϊσμό, όταν αφελώς επέτρεψε σε Εβραίους να ενταχθούν στον ταχέως αναπτυσσόμενο οργανισμό του. Για να είμαστε σίγουροι, όσο ακόμα πάλευε για την ύπαρξή του, λίγοι πίστευαν ότι θα μπορούσε να οργανώσει μια επιστροφή μετά τη συνωμοσία του Mintz. Αλλά με την απροσδόκητη επιτυχία του μετά τον Μίκυ Μάους, οι Εβραίοι άρχισαν να τον βλέπουν ξανά ως μέσο για την επίτευξη των στόχων τους. Μεταξύ των animators που εντάχθηκαν στα στούντιο της Disney μετά τον Μιντς ήταν και ο Άρθουρ Μπάμπιτ. Άγνωστο στον Γουόλτ, εκτός από Εβραίος, ο Μπάμπιτ είχε επίσης αναφερθεί από το FBI ως συμπαθών των κομμουνιστών. Άρχισε κρυφά να θέτει τις βάσεις για μια απεργία που θα έφερνε τους υπαλλήλους της Disney στην ανοιχτά μαρξιστική συντεχνία γελοιογράφων. Το γεγονός ότι οι ίδιοι αυτοί υπάλληλοι ήταν οι καλύτερα αμειβόμενοι κινούμενοι

χαρακτήρες της επιχείρησης, με υποδειγματικές συνθήκες εργασίας, δεν είχε καμία σχέση με τις απαιτήσεις του Babbitt, διότι η μοναδική του πρόθεση ήταν να καταστήσει την Disney Productions έναν ακόμη μύλο κόκκινης προπαγάνδας. Αφού εκθειάζει (και εκ παραδρομής εκθέτει) τη δημιουργία και τη χειραγώγηση της Συντεχνίας Συγγραφέων Οθόνης από το Κομμουνιστικό Κόμμα ΗΠΑ, ο Eliot κοραίνει ότι οι κομμουνιστές "συνέχισαν να παίζουν σημαντικό ρόλο στην πολιτικοποίηση των πολιτών του Χόλιγουντ" μέχρι τη δεκαετία του 1940.

Έχοντας προηγουμένως βρεθεί αντιμέτωπος με τον αφανισμό από τους καπιταλιστές Εβραίους, ο Ντίσνεϊ βρέθηκε τώρα αντιμέτωπος με τους κομμουνιστές Εβραίους που είχαν σκοπό να καταλάβουν το στούντιό του. Οι μέθοδοι ήταν διαφορετικές, αλλά ο εχθρός ήταν ο ίδιος. Αναγνώρισε επιτέλους την ταυτότητα του κινδύνου και άρχισε να αναζητά απαντήσεις. Σύμφωνα με τον Eliot, "Κατά τη διάρκεια της περιόδου που ο Disney βοηθούσε στην οργάνωση των ανεξάρτητων κινηματογραφιστών ενάντια στο κυρίαρχο ρεύμα της βιομηχανίας, συνόδευε επίσης τον Lessing (Gunther Lessing), δικηγόρο του Disney και στενό του φίλο) σε συναντήσεις και συγκεντρώσεις του αμερικανικού ναζιστικού κόμματος (sic)". Το Αμερικανικό Ναζιστικό Κόμμα ιδρύθηκε το 1958, περίπου 20 χρόνια μετά τα γεγονότα που περιγράφει ο Eliot. Οι συγκεντρώσεις στις οποίες συμμετείχε ο Walt Disney διεξήχθησαν από τα "Ασημένια Πουκάμισα" του William Dudley Pelley, μια πρώιμη εθνικοσοσιαλιστική οργάνωση, όχι ένα κόμμα με πολιτική ατζέντα, εκτός από τη διατήρηση της ουδετερότητας των ΗΠΑ.

Ο Babbitt, ο εμπνευστής της απεργίας, ακολούθησε τον Disney στις συναντήσεις με το ασημένιο πουκάμισο και τον κατασκόπευε: "Τα αμέσως προηγούμενα χρόνια πριν από την είσοδό μας στον πόλεμο, υπήρχε ένας μικρός αλλά σφοδρά πιστός, υποθέτω νόμιμος, οπαδός του ναζιστικού κόμματος. Μπορούσες να αγοράσεις ένα αντίτυπο του "Mein Kampf" σε οποιοδήποτε περίπτερο στο Χόλιγουντ. Κανείς δεν μου ζήτησε να πάω σε κάποια συγκέντρωση, αλλά πήγα, από περιέργεια. Ήταν ανοιχτές συναντήσεις, οποιοσδήποτε μπορούσε να τις παρακολουθήσει, και ήθελα να δω τι συνέβαινε με τα μάτια μου. Σε περισσότερες από μία περιπτώσεις παρατήρησα εκεί τον Walt Disney και τον Gunther Lessing, μαζί με πολλές άλλες εξέχουσες προσωπικότητες του Χόλιγουντ που είχαν προσβληθεί από τους Ναζί. Ο Ντίσνεϊ πήγαινε συνεχώς σε συναντήσεις. Είχα προσκληθεί στα σπίτια πολλών επιφανών ηθοποιών και μουσικών, οι οποίοι εργάζονταν ενεργά για το αμερικανικό ναζιστικό κόμμα. Το είπα σε μια φίλη μου που ήταν τότε συντάκτρια του περιοδικού "Coronet", η οποία με ενθάρρυνε να καταγράψω όσα παρατηρούσα. Είχε κάποιες διασυνδέσεις με το FBI και παρέδωσε τις αναφορές μου". Το γεγονός ότι ο μαρξιστής Babbitt δεν θα είχε κανέναν ενδιασμό να συνεργαστεί με το αρχισυντηρητικό FBI όταν επρόκειτο να καταπολεμήσει τους

Ναζί δεν θα πρέπει να εκπλήσσει κανέναν που γνωρίζει ότι η διπροσωπία είναι δεύτερη φύση της εβραϊκής νοοτροπίας. Όχι άδικα ο Ντίσνεϊ τον αποκαλούσε "ο επικεφαλής αρουραίος των υπονόμων".

Ο Μίκυ Μάους ή ο τεμπέλης αρουραίος;

Όμως, ακούγοντας τους εθνικοσοσιαλιστές ομιλητές, ο Wait υπέστη την πραγματική πολιτική του αφύπνιση. Για πρώτη φορά, έμαθε τα γεγονότα σχετικά με την εβραιοποίηση του Χόλιγουντ και άρχισε να αντιλαμβάνεται τις βαθύτερες αιτίες του δικού του διλήμματος με τον Mintz κ.ά., ακολουθούμενες από τα σημερινά του προβλήματα, α λα Babbitt. Κατά ειρωνικό τρόπο, η εβραϊκή κατάληψη της αμερικανικής κινηματογραφικής βιομηχανίας δεν παρουσιάζεται πουθενά πιο συνοπτικά από ό,τι στη δική του αντι-Disney βιογραφία της Mare Eliot. Επισημαίνει ότι η κινηματογραφική ταινία ξεκίνησε γύρω στις αρχές του αιώνα ως μια εξ ολοκλήρου εθνικιστική επιχείρηση με επικεφαλής τον εφευρέτη της, Τόμας Άλβα Έντισον. Αυτός και οι υπόλοιποι άρειοι συνάδελφοί του κινηματογραφιστές είχαν έντονη επίγνωση της δημόσιας ευθύνης τους, ιδίως όσον αφορά τα παιδιά, να παρουσιάζουν ηθικές, υψηλής ποιότητας ταινίες που ήταν ηθικά υγιείς και ανυψωτικές, καλλιτεχνικά.

Ωστόσο, το εβραϊκό ένστικτο σύντομα οσμίστηκε τις οικονομικές δυνατότητες αυτού του νέου μέσου, απευθυνόμενο στις κατώτερες τάξεις των μαζών: "Ο Έντισον ενοχλήθηκε πολύ από την ξαφνική, σαρωτική δημοτικότητα της πρώτης καινοτομίας του νέου αιώνα, των nickelodeons του δρόμου, των κέντρων διασκέδασης που πρωτοεμφανίστηκαν στο Lower East Side της Νέας Υόρκης. Ένιωθε ότι ευτελίζουν την εκλεπτυσμένη τέχνη του κινηματογράφου, προσφέροντας I peer shows' και άλλες χυδαίες διασκεδάσεις που σκοπό είχαν να ικανοποιήσουν τις σαρκικές απολαύσεις του εργαζόμενου. Το 1910, ο Έντισον δημιούργησε την πρώτη κινηματογραφική συμμαχία, η οποία έμεινε γνωστή ως "Trust". Σκοπός της ήταν να προστατεύσει το κοινό (και τα δικά του οικονομικά συμφέροντα) από το είδος των ανήθικων σκουπιδιών που παρήγαγαν οι "Εβραίοι κερδοσκόποι", όπως τους αποκαλούσε, οι οποίοι όχι μόνο διηύθυναν τα nickelodeons, αλλά έφτιαχναν και τις δικές τους ταινίες για να τις προβάλλουν. Σε απάντηση, μια ανεξάρτητη ομάδα κυρίως Εβραίων κινηματογραφιστών, με επικεφαλής τον Carl Laemmle, δημιούργησε τον δικό της οργανισμό διανομής ή ανταλλαγής, όπως τον αποκαλούσαν. Οργάνωσαν ένα αποτελεσματικό, αν και παράνομο, παρακράτος για την εισαγωγή ξένου ακατέργαστου κινηματογραφικού υλικού και εξοπλισμού που τους επέτρεψε να συνεχίσουν να γυρίζουν ταινίες".

Ωστόσο, ο Έντισον δεν ήταν ένας υπεραπολιτισμένος αδύναμος, όπως οι σημερινοί εταιρικοί δειλοί. Οργάνωσε τους δικούς του Stormtroopers. Όπως σωστά αναφέρει ο Eliot, "Εσπασαν τις αίθουσες Nickelodeon και έβαλαν φωτιές σε τετράγωνα στις γειτονιές που τις φιλοξενούσαν". Ήταν το μόνο επιχείρημα που καταλάβαιναν οι Εβραίοι και πέτυχε. Η Νέα Υόρκη ήταν και πάλι καθαρή. Αλλά οι Εβραίοι δεν διαπρέπουν σε τίποτα αν όχι στην επιβίωση, και ο όχλος του Laemmle, "για να απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο από τον Edison", μετανάστευσε στην Καλιφόρνια. "Εκεί βρήκαν φτηνά ακίνητα, ένα τέλειο κλίμα και τη φυσική προστασία μιας ρυθμιστικής ζώνης 3.000 μιλίων. Η Καλιφόρνια τους έδωσε μια δεύτερη ευκαιρία να γυρίσουν τις ταινίες τους.

"Σε αντίθεση με τους ομολόγους τους της Ανατολικής Ακτής, οι επικεφαλής των στούντιο του Χόλιγουντ ενδιαφέρθηκαν λιγότερο για τον καλλιτεχνικό πειραματισμό παρά για το κέρδος. Έβαζαν στην οθόνη ό,τι πουλούσε περισσότερο. Το κοινό ήταν πρόθυμο να πληρώσει για να δει ταινίες γεμάτες σεξ και βία, και το Χόλιγουντ ήταν κάτι παραπάνω από ευτυχές να τις κάνει. Ωστόσο, οι μεγιστάνες του Χόλιγουντ δεν είχαν ιδέα για το τι σημαίνει "κοινωνικά αποδεκτές" ταινίες. Δεν ήξεραν αν οι ταινίες τους ήταν ηθικές ή ανήθικες και δεν τους ένοιαζε καθόλου. Γι' αυτούς, οι ταινίες ήταν αυστηρά οχήματα κέρδους και όχι μέσα έκφρασης. Όσο περισσότερα χρήματα έβγαζε μια ταινία, τόσο καλύτερη ήταν. Κάθε φορά που η βιομηχανία δεχόταν επιθέσεις για ηθική διαφθορά, κανένας από τους ιδιοκτήτες του Χόλιγουντ δεν πίστευε ότι το πρόβλημα είχε σχέση με την ηθική.

"Το οποίο, φυσικά, ήταν ακριβώς το πρόβλημα. Μεταξύ εκείνων που αντιλαμβάνονταν σωστά ότι στο Χόλιγουντ κυριαρχούσαν οι Εβραίοι, για πολλούς στην κυβέρνηση και τον ιδιωτικό τομέα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ειδωολάτρες, ανίκανοι να κατανοήσουν, πόσο μάλλον να προβάλουν, την ουσία της χριστιανικής ηθικής. Πίστευαν ότι οι Εβραίοι επιχειρηματίες του Χόλιγουντ είχαν διαφθείρει μια μορφή τέχνης για χάρη του κέρδους και με τον τρόπο αυτό είχαν συμβάλει στη διευρυνόμενη ηθική διαφθορά της Αμερικής. Ήταν, σύμφωνα με τα λόγια του Χένρι Φορντ, ένα τέλειο παράδειγμα του αυξανόμενου προβλήματος της Αμερικής, της εισροής του "διεθνούς Εβραίου" κατά την τύχη του αιώνα".

Ούτε ο Ford ήταν ο μόνος διάσημος Άριος Αμερικανός που εναντιώθηκε στο εβραϊκό Χόλιγουντ. Ο William Randolph Hearst, "κανένας φίλος ούτε των Εβραίων ούτε της κινηματογραφικής βιομηχανίας", δημοσίευσε μια σειρά από άρθρα που τεκμηριώναν τον εκφυλισμό και τον μαρξισμό που ξερνούσαν οι ταινίες. "Η εκστρατεία του Χερστ έτυχε μεγάλης υποστήριξης στο Κογκρέσο, όπου ο ορισμός

της κινηματογραφικής ηθικής είχε διευρυνθεί με την πάροδο των χρόνων και περιλάμβανε όχι μόνο τη σεξουαλική πρόκληση αλλά και την πολιτική ανατροπή. Τον Μάρτιο του 1929, ο Αμερικανός γερουσιαστής Σμιθ Μπρούκχαρτ συνόψισε αυτό που θεωρούσε ότι η επιδεινούμενη κατάσταση στο Χόλιγουντ δεν ήταν τίποτε άλλο από μια μάχη για κέρδος εις βάρος της σεξουαλικής και κοινωνικής ηθικής μεταξύ ανταγωνιστικών στούντιο, με επικεφαλής "μάτσο Εβραίους".

Ο Μίκυ Μάους και η σβάστικα

Εκτεθειμένος έτσι στα γεγονότα της εβραϊκής εξουσίας στο Χόλιγουντ, τα πέπλα έπεσαν από τα μάτια του Γουόλτ Ντίσνεϊ και ο ίδιος ορκίστηκε να κρατήσει το στούντιό του για πάντα ελεύθερο από Εβραίους. Πέρα από το ενδιαφέρον για την τέχνη του, ήθελε να καταπολεμήσει την ίδια απειλή που απειλούσε τη χώρα και τον πολιτισμό του. Έχοντας συνείδηση ότι η συμμετοχή σε μια ανοιχτά εθνικοσοσιαλιστική ομάδα θα έριχνε μόνο λάδι στη φωτιά που του ετοίμαζαν οι εχθροί του, ο Ντίσνεϊ αφοσιώθηκε αντ' αυτού στο "πιο αξιосέβαστο" κίνημα "Πρώτα η Αμερική", μια οργάνωση-ομπρέλα των συντηρητικών, δεξιών, ακόμη και φασιστικών και εθνικοσοσιαλιστικών ομάδων της χώρας, συμπεριλαμβανομένων των Ασημένιων Πουκάμισων, σε λαϊκή αντίθεση με την πολεμική υστερία που δημιουργούνται από την πρωτεύουσα του έθνους στην Ουάσιγκτον μέχρι την κινηματογραφική πρωτεύουσα στο Χόλιγουντ. Ο Γουόλτ έγινε πράγματι ένας ανοιχτός ακτιβιστής, μοιράζοντας μάλιστα το ίδιο βήμα ομιλητή με τον Τσαρλς Λίντμπεργκ σε μαζικές συγκεντρώσεις και ραδιοφωνικές ομιλίες σε όλη τη χώρα,

Πάντα πνευματώδης, δεν μπορούσε να αντισταθεί στο να εισάγει κρυφά κρυπτογραφημένη υποστήριξη για την υπόθεση στις εικονογραφήσεις του. Αναπόφευκτα, τόσο οι φίλοι όσο και οι εχθροί το κατάλαβαν: "Υπήρχαν εκείνοι που άρχισαν να βλέπουν "μυστικά σήματα" στο έργο του Ντίσνεϊ, συμπεριλαμβανομένης, σε μια περίπτωση, μιας σβάστικας στο τελευταίο πάνελ ενός σκίτσου της 19ης Ιουνίου 1940 με τον "Μίκυ Μάους". Ο καταγιγισμός ανησυχιών γύρω από το στριπ έφτασε τελικά στο γραφείο του J. Edgar Hoover, αφού ένας από τους 'θαυμαστές' του Disney έγραψε στον επικεφαλής του Γραφείου αναφέροντας την έκδοση της 19ης Ιουνίου. Ο "θαυμαστής" ενημέρωνε ότι "στο τελευταίο τμήμα του Μίκυ Μάους του Γουόλτ Ντίσνεϊ υπάρχει μια πολύ ευδιάκριτη σβάστικα με τη μορφή δύο διασταυρωμένων μουσικών νοτών". Πράγματι, ο εν λόγω αγκυλωτός σταυρός δεν φαίνεται να είναι τυχαίος, λόγω της τοποθέτησής του πάνω από τις λέξεις "ο γερο-καουμπόης". Ο Ντίσνεϊ, φανατικός ιππέας, συχνά αναφερόταν στον εαυτό του μεταξύ των συναδέλφων του που

έκαναν ιππασία το Σαββατοκύριακο ως "ένας παλιός καουμπόης". Η γελοιογραφία μάλλον προοριζόταν για ένα εσωτερικό αστείο, το μόνο δημόσιο σημείο στο οποίο ο Γουόλτ ένιωθε ότι μπορούσε να ταυτιστεί με τον εθνικοσοσιαλισμό, έστω και κρυφά.

Εν τω μεταξύ, η απεργία του Babbitt έβλαπτε το στούντιό του αφαιρώντας βασικούς εμψυχωτές. Οι Εβραίοι κομμουνιστές απεργοί δούλευαν χέρι-χέρι με τους Εβραίους καπιταλιστές μεγιστάνες του κινηματογράφου που εξακολουθούσαν να αγωνιούν για τον έλεγχο της Disney, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, όπως ο Frank Tashlin, επικεφαλής της εταιρείας "Screen Gems" του Harry Cohn: "Μεταξύ των πρώτων που υπέγραψαν συμβόλαιο με τον Τάσλιν ήταν ο Ντέιβιντ Σουίφτ, ένας από τους νεότερους και πιο υποσχόμενους animators της Disney. Όταν ο Γουόλτ έμαθε για τα σχέδια του Σουίφτ να φύγει, σύμφωνα με τον καλλιτέχνη, "με κάλεσε, τελικά, και βάζοντας μια ψεύτικη εβραϊκή προφορά είπε: "Εντάξει, Ντέιβι αγόρι μου, φύγε να δουλέψεις για αυτούς τους Εβραίους. Εκεί ανήκεις, με αυτούς τους Εβραίους"".

Κορυφαίος Εβραίος καταλαμβάνει τα στούντιο της Disney

Οι προσπάθειες του Ντίσνεϊ να αποτρέψει τη χώρα του από το να εμπλακεί σε έναν πόλεμο για την απελευθέρωση των εβραϊκών κερδών έλαβαν ξαφνικό τέλος αμέσως μετά το Περλ Χάρμπορ. Το στούντιό του κατασχέθηκε από τις δυνάμεις του αμερικανικού στρατού και αναγκάστηκε να αλέσει προπαγανδιστικά σύντομα θέματα από κανέναν άλλον εκτός από τον υπουργό Οικονομικών Χένρι Μοργκεντάου, συγγραφέα του αιματοβαμμένου "Σχεδίου Μοργκεντάου" για την εξόντωση του γερμανικού λαού για το ασυγχώρητο αμάρτημά του, τον αντισημιτισμό. "Παραπονέθηκε με πικρία στον Roy και τον Lessing για το πώς το στούντιο ήταν πλέον αναγκασμένο να δεχτεί τον "Ι αυτόν τον Εβραίο", όπως αναφερόταν ο Walt στον υπουργό, όχι απλώς ως σύμβουλο, αλλά ως πλήρη συνεργάτη που ήθελε να είναι υπεύθυνος για τα πάντα. Για τον Γουόλτ, το στούντιο λειτουργούσε πλέον με το μήνυμα του Μοργκεντάου να μεταφέρεται από τους αγγελιοφόρους της Ντίσνεϊ - ταινίες πολιτικής προπαγάνδας που εξαργύρωναν τη δημοτικότητα αυτού του αμερικανικού ποντικιού, του Μίκυ, της αγαπημένης του, της Μίνι, του φίλου του Ντόναλντ, του συντρόφου του Γκούφυ και του σκύλου του Πλούτο. Κάποια στιγμή ο Ντίσνεϊ λέγεται ότι αναφέρθηκε στους αγαπημένους του χαρακτήρες ως αιχμαλώτους, που αναγκάστηκαν να εκτελέσουν σαν τόσα μικρά πινόκιο για έναν Μόργκενταου σαν τον Στρούμπολι".

Όμως η εβραϊκή κατοχή των στούντιο της Disney ήταν βραχύβια και ο στρατός αποχώρησε το 1943. Στη συνέχεια, ο Γουόλτ συνέχισε τον αγώνα, όσο μάταιος και αν ήταν, ενάντια στο ανερχόμενο ρεύμα του μαρξισμού, καταθέτοντας κυρίως σε διάφορες κυβερνητικές έρευνες για την κομμουνιστική διείσδυση στις τέχνες και τα μέσα ψυχαγωγίας. Όμως οι Εβραίοι δεν κατάφεραν ποτέ ξανά να αποκτήσουν ερείσματα στην Disney Productions, τουλάχιστον όσο ζούσε ο ίδιος, και το όνομά του συνέχισε να θεωρείται σε όλο τον κόσμο ως συνώνυμο της λαϊκής πολιτιστικής υπεροχής.

Η Disneyland κατακλύζεται από αρουραίους

Μετά το θάνατό του σε ηλικία 65 ετών, το 1966, το στούντιο πέρασε στους κληρονόμους του. Οι διαπληκτισμοί και η ανικανότητά τους οδήγησαν σε μια ταχεία παρακμή του προϊόντος και της εταιρείας Disney, δημιουργώντας μια επικίνδυνη κρίση για την καλλιτεχνική και οικονομική κληρονομιά τους, ενώ ταυτόχρονα άνοιξαν νέες δυνατότητες για τον Παλιό Εχθρό: "Ένας κοντός, στρογγυλός άντρας με τρύπες από σφαίρες για μάτια και μαύρα μαλλιά που ένας συνεργάτης του περιέγραψε ότι δεν ήταν τόσο σκούρα όσο η καρδιά του, ο Saul Steinberg είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι στην παρούσα αποδυναμωμένη κατάστασή της, η Walt Disney Productions ήταν τέλεια τοποθετημένη για μια εταιρική εξαγορά. Αυτό που είχε προσελκύσει τον Στάινμπεργκ ήταν η συνεχής πτώση της αξίας των μετοχών της Disney. Στις αρχές του 1984, η Disney διαπραγματευόταν στα 45 δολάρια ανά μετοχή, σε σχέση με το υψηλό του προηγούμενου έτους που είχε φτάσει τα 84 δολάρια. Ο Στάινμπεργκ ήθελε να αποκτήσει το προβληματικό στούντιο για να πουλήσει τα επιμέρους περιουσιακά του στοιχεία - την κινηματογραφική βιβλιοθήκη, το στούντιο στο Μπέρμπανκ, τα λούνα παρκ - για κάτι που, όπως υπολόγιζε, θα του απέφερε το ισοδύναμο των 100 δολαρίων ανά μετοχή, ένα τεράστιο κέρδος υπερδιπλάσιο της επένδυσής του".

Αλλά ο Steinberg ήταν μόνο το πρώτο από τα τσακάλια που προσελκύνθηκαν από την οσμή του ψοφίμιου της προσωπικής ευκαιρίας στην παρακμή της Disney Productions: "Οι εξελίξεις στη Disney τράβηξαν τώρα την προσοχή της νέας φυλής διαιτητών της Γουόλ Στριτ, επενδυτών σε μεγάλα πακέτα εταιρειών που επρόκειτο να επιδρομή, των οποίων οι μετοχές θα αυξάνονταν επομένως ξαφνικά και απότομα. Εν μία νυκτί ένας τέτοιος διαιτητής, ο Ivan Boesky, μπήκε στο παιχνίδι. Στόχος του δεν ήταν να εξαγοράσει το στούντιο, αλλά απλώς να εκμεταλλευτεί την αναμενόμενη αύξηση της αξίας των μετοχών που θα ακολουθούσε φυσικά από κάθε ξαφνική, μεγάλη αγορά -του Steinberg, του Roy E.

Disney ή τη δική του. Ο Boesky έγινε έτσι ο τέταρτος μεγαλύτερος μέτοχος του στούντιο Walt Disney ."

Στο τέλος, δεν είχε καμία σημασία ποιος από τους πτωματοφάγους τελικά ανέλαβε την εξουσία. Το νικητήριο τσακάλι ήταν ο Michael Eisner, υπεύθυνος για τη διανομή τέτοιων "επών" όπως το αντιναζιστικό "Οι κυνηγοί της χαμένης κιβωτού", το ρατσιστικό "Ένας αξιωματικός και ένας κύριος" και το κατάφωρα μπολσεβίκικο "Κόκκινοι". Με βάση αυτές τις οικονομικά επιτυχημένες, αν και καλλιτεχνικά και ηθικά αμφισβητήσιμες ταινίες, το διοικητικό συμβούλιο της Disney, αποθαρρυνόμενο μετά την πληρωμή "εκβιασμού" 325 εκατομμυρίων δολαρίων στον Saul Steinberg, επέτρεψε στον Eisner να γίνει επικεφαλής του στούντιο. Πιστός στη φόρμα του, άνοιξε διάπλατα την πόρτα της Disney σε άλλους εκλεκτούς του, όπως ο Jeffrey Katzenberg και ο Richard Frank, αμφότεροι στελέχη της Paramount, οι οποίοι έσωσαν το στούντιο από την οικονομική καταστροφή με μαζικές απολύσεις και δραστική περικοπή του υψηλού επιπέδου των αξιών παραγωγής που είχε θεσπίσει ο Walt.

Η Disney Productions όντως ανέκαμψε οικονομικά, αλλά δεν ανέκαμψε ποτέ καλλιτεχνικά. "Ωστόσο, ανάμεσα στους πανηγυρισμούς ήταν θαμμένες οι δυσανεστημένες φωνές πολλών βετεράνων της Disney. Ειδικά οι animators της παλιάς γραμμής ενοχλούνταν από το σχεδόν ολοκληρωτικά μηχανογραφημένο στυλ κινουμένων σχεδίων του στούντιο. Αν και ο ίδιος ο Γουόλτ αγαπούσε την τεχνική καινοτομία, η αίσθηση μεταξύ πολλών βετεράνων της Disney ήταν ότι το στούντιο είχε εγκαταλείψει τη δημιουργική του κληρονομιά, την τέχνη του χειροποίητου κινούμενου σχεδίου στην υπηρεσία της αφήγησης της ιστορίας. Οι νέες ταινίες, παραπονιόντουσαν, δεν έμοιαζαν παρά με ελάχιστα μεταμφιεσμένες επαναλήψεις πολύ καλύτερων πρωτότυπων ταινιών. Ένας παλιός εμψυχωτής της Disney ισχυρίστηκε ότι το "Honey, I shrunk the kids", με το μεγαλύτερο και μικρότερο μοτίβο του, δεν ήταν στην πραγματικότητα τίποτα περισσότερο από μια επανεκτέλεση της "Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων". Ένας βετεράνος σεναριογράφος πρότεινε ότι ο χαρακτήρας του Ρότζερ Ράμπιτ έμοιαζε πάρα πολύ με τον αυθεντικό Όσβαλντ του Γουόλτ.

Φυσικά, ο πραγματικός λόγος πίσω από την αποπροσωποποίηση και την άχαρη γενική ποιότητα του σημερινού επανασυνσκευασμένου προϊόντος της Disney δεν οφείλεται σε νέες τεχνικές υπολογιστών, αλλά μπορεί να βρεθεί στους απρόσωπους επιχειρηματίες που ελέγχουν τώρα την τεράστια αυτοκρατορία της Disney, την οποία οι όμοιοί τους δεν ήταν ποτέ αρκετά δημιουργικοί για να οραματιστούν ή να οικοδομήσουν. Ακόμη και ο αναγνωρίσιμος Eisner έχει φύγει: "Έχοντας, ίσως, την υπόσχεση του προέδρου Μπιλ Κλίντον για αυστηρότερο φόρο

επί των κεφαλαιακών κερδών, (ο ίδιος) εξαργύρωσε τα περισσότερα από τα δικαιώματα προαίρεσης αγοράς μετοχών του και πήρε επιταγή 192 εκατομμυρίων δολαρίων.

"Σε μια ταβέρνα του Μπέρμπανκ, ο γιος ενός από τους αρχικούς κινηματογραφιστές της Disney καθόταν σε μια γωνιά, πίνοντας ένα ουίσκι με σόδα. Τα νέα για τη συμφωνία του Eisner με τις μετοχές τον έκαναν να γελάσει. Κούνησε το κεφάλι του, ήπιε μια γουλιά και έγειρε προς τα πίσω. "Τι νομίζετε ότι θα σκεφτόταν ο γερο-Γουόλτ για έναν Εβραίο που βγάζει τόσα πολλά λεφτά από το στούντιό του;".

Έτσι τελειώνει η τελευταία βιογραφία του μεγαλύτερου animator στον κόσμο. Στο εξώφυλλό της απεικονίζεται η φωτογραφία του να ρίχνει τη σκιά ενός σκοτεινού προφίλ, που προφανώς προορίζεται να ανήκει στον Walt Disney. Όμως η εικόνα με το σκαθάρι, το άπληστο στόμα και τη μύτη με το αγκίστρι δεν έχει καμία ομοιότητα με τον άριο δημιουργό της "Χιονάτης" και του "20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα".

NS KAMPFRUF
KAMPFGRUPPE DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS – UND AUFWACHUNGSMANNSTEN
Number 128 Copyright 1973 24 April 2017 02:00

Der Kampf geht weiter !

Seitdem haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da. Sie ist in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
"Menschen von Völkern, Völkern, Völkern, Völkern haben nicht ausgereicht, das kann das gesamte Volk unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entschließen."
Alle Nationalsozialisten sind weniger
erfahrene Führer und Kampfgewinn
müssen schärfen an Schulen im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar wieder ge-
worden, aber die Gefahr des hochgeliebten
Völkern ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Die verantwortliche Gruppe ist also nicht
das Volkstum – gegen alle weißen
Völker (V – in beiden Sinne Völk und
Entwässerung, Überflutung und Kan-
alisierung
Oh "Jude" oder "Slav", die in
Wahlkampf oder im Kampfsport, die
als Propagandakampfen benutzt oder
auf einem Schachfeld andere Art. Jeder
Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Heil Hitler!
Gerdhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

E/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.04.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Παραγγέλτε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στη πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Στρατός της Αντίστασης
(www.nsdapao.org/antiwar/antiwar.html) Έχω φέρει στις 21 σελίδες τώρα, και έχω πολλά ακόμα να κάνω. Η μελέτη του II Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απίστευτο νευρικό σύστημα πληροφόρησης. Αναζητάς πληροφορίες για ένα πρόγραμμα και βρίσκεις άλλα δύο πρόγραμμα που πρέπει να ερευνηθούν. Αυτά είναι λίγο σαν να είσαι αρχαιολόγος που ζητάει το θαμμένο παρόν. Ένα παρόν που θα προσηγορεύσει να μην έρθει στο φως.

the NEW ORDER
Number 174/175 Printed 1973 April 26, 2017 02:00

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His weapons are non-White immigration, culture dilution, and neo-religion.
Whether "Jude" or "Slav", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!
Heil Hitler!
Gerdhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Weizmann

**Hitler
in Italy**

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**

